

Lydia Strong

SETKÁNÍ

SETKÁNÍ

Lydia Strong

NA KREV

TAJNĚ – TIMOTHY

Přetočím se na bok, abych se po pár vteřinách otočil na záda. Jsem nervózní a nedokážu usnout. Je to, jako by mi pod kůží lezlo několik stovek mravenců. Nutí mě se pořád hýbat a přetáčet. Nepomohla ani sprcha nebo důkladné vydrhnutí ručníkem. Naopak se to ještě znásobilo. Kůže je teď citlivější a já vnímám každou dotyk prostěradla nebo přikrývky.

Zakousnu se do polštáře a snažím se potlačit zoufalý záupnění, který se samo dere ven.

Vím, proč jsem nervní. Ale toho se zbavím nejdřív v pátek večer. Do té doby Markuse neuvidím.

Mimoděk přirazím boky proti matraci a mravenci se seběhnou do jednoho místa. Znovu se otočím na záda a sježu rukou na svůj klín, kterej promnu. Než stihnu zajet rukou pod kalhoty, zavrtní mi mobil.

Markus: *Spíš?*

Vytočím jeho číslo a on mi to hned vezme.

„Vzbudil jsem tě?“

„Ne,“ zašeptám tiše. Nechci probudit mámu. Navíc se mi nedostává dechu. „Proč nespíš?“

„Nemůžu.“

Zavřu oči a vydechnu. Takže v tom nejsem sám. Jo, není to o nic lehčí, ale jsem rád, že jsme v tomhle na stejný vlně. V ostatních věcech jsme naprosto rozdílní, ale tahle věc nás spojuje.

„Co teď děláš?“ zeptám se ho a promnu si znovu svůj penis. Doufám, že si ho taky hladí a uděláme se spolu.

„Sedím.“

„Honíš si ho?“

„Ne,“ překvapí mě jeho odpověď i úsměv, který v jeho hlase slyším.

„Ne?“ zamračím se. „Proč ne?“

„Protože by se to teď nehodilo.“

„Co?“

„Jsem v autě před tvým domem,“ šeptne.

Cože?! Markus je před domem?! Prudce vyskočím z postele, mobil odhodím, protože si potřebuju natáhnout pantofle. Pak potichu otevřu okno, vylezu z něj ven a běžím před dům. Tam se rozhlídnu, ale nikde Markusovo auto nevidím. Když už chci zoufalstvím zařvat nahlas, rozsvítí se u sousedovic domu světla od auta. Rozběhnu se k nim a zrovna, když auto nastartuje, skočím do něj. Markus se na mě ani nepodívá, rozjede se dolů ulicí, kde po pár set metrech zabočí směrem k lesu. Jakmile zastaví na prašný cestě, natáhnou se k němu a políbím ho. Markus mi to hned vrátí, sotva vypne motor. Pak si mě k sobě přitáhne a rukou mu zajede do vlasů, který mám rozpuštěný.

„Stýskalo se mi,“ vydechnu mi do pusy.

Mně taky, ale neříkám mu to. Teď se mi nechce mluvit. Vylezu si na jeho klín a pokusím se mu sundat jeho tričko. To mi ale moc nejde, tak se na to vykašlu a raději se proti němu zhoupnu.

„Jayi!“

Sjedu mu pusou na krk a jemně ho do něj kousnu. Víím, že mu tam zůstane cucflek. Zatímco mu znovu stisknu kůži na krku a přísaju se k němu, tak proti němu stále přirážím bokami. Markus mě od sebe odstrčí, chytne mi kalhoty a stáhne mi je dolů. Nasednu si a pomůžu mu je mi sundat. Pak si stáhne dolů i svoje a já na něj nedočkavě nasednu. Pomalu se spustím až na klín. Není to proto, že by to bolelo, ale proto, abych se hned neudělal. Podívám se do Markusových očí. Vidím tam nedočkavost a touhu. Je to asi to samý, co on musí vidět v mých očích. Chvilí se na sebe díváme, než se proti němu začnu přirážet. Markus mi jednou rukou sjede na zadek a stiskne mi ho. Druhá ruka mu sjede na můj penis, kterej začne mnout. Pustím jeho rameno a odtáhnou jeho levačku z mojí ereckce.

„Byl bych za pár sekund,“ vydechnu na jeho udivený pohled.

Markus vytáhne svoji ruku z mé a znovu chytne můj penis. Zamračím se na něj, ale on tu ruku nestáhne. Místo toho si mě druhou rukou přitlačí k sobě. Hltavě ho políbím a začnu přirážet. Asi budu brzo hotovej, ale teď už se nezastavím. Podle Markusova sténání je na tom podobně. Zajedu mu rukou pod triko a promnu mu bradavky.

„Jayi!“

Miluju, jak křičí moje jméno. Proto zopakuju štípnutí i důraznej příraz.

„Jayi,“ vydechne znovu a prudce stiskne moji půlku.

Prohnu se a s výkřikem vystříknu na Markusovo břicho. Než se vydejchám, tak se i on zachvěje a udělá se do mě.

„Tohle hodláš praktikovat často?“ zeptám se ho, když si otře pot z čela.

„Ne,“ pousměje se Markus. „Doufám, že se příště dokážu lépe ovládnout.“

„Mně to nevadí,“ pokrčím rameny, nadsednu a nechám ho vyklouznout ze svého zadku. Pak si znovu sednu na jeho klín a dám mu krátkou pusu.

„V kolik v pátek přijedeš?“ zeptá se, když si trikem utře svoje břicho.

„Nevím. V kolik končíš?“

„Ve dvě hodiny,“ pohladí mě po vlasech.

„Proč si pořád hraješ s mýma vlasama?“ napadne mě. Přijde mi, že je na ně nějak zatíženej. Chybí mu snad ženský nebo co?

„Líbí se mi, když je máš rozpuštěné,“ znovu mi je projede svýma prstama. „A navíc, když jsem tě poprvé uviděl, tak jsi měl vlasy rozpuštěné.“

Zavrtím hlavou, on je v některých věcech takovej romantik. Já zas s těchhle věcí mám chuť blinkat. Další věc, ve který jsme naprosto odlišný. Dost často mě napadá, že fakt nemáme nic společnýho. Víím, že se říká, že se protiklady přitahují a doplňují, ale dál se vyjít s člověkem, se kterým nemáme stejný názory? Teď nad tím nehodlám přemýšlet, ale stejně mě to občas napadne.

„Já si nepamatuju, cos měl na sobě poprvý,“ řeknu mu. „Asi rifle a tričko, ne?“ tipnu se.

„Ano,“ usměje se. „Tys měl na sobě plavky. Ale když nás představovali, tak jsi na sobě měl bermudy a bílé tílko.“

„Máš dobrou paměť.“

Markus se na mě znovu usměje a znovu mi dá pusu. Vrátím mu ji a on si mě přitáhne k sobě, aby mě objal. Nadechnu se jeho vůně. Evidentně se před tím, než přijel, sprchoval.

„Kolik je hodin?“ zeptám se jeho kůže.

„Čtyři hodiny ráno.“

„V kolik vstáváš?“

„O půl sedmé,“ odpoví mi. „Chce se ti spát?“

„Ani ne.“ I když myslím, že teď bych už konečně mohl usnout. Nervozita se vypařila, mravenci zmizeli.

HÁDKA – TIMOTHY

„Ahoj,“ usměje se na mě už z dálky. V pravé ruce drží brašnu a v druhé má nějaké papíry. Asi úkoly, které si nestačil uklidit.

„Čau,“ kývnu mu.

Markus odemkne auto a oba si tam sedneme.

„Jaký jsi měl den?“ podívá se na mě.

„Normální,“ pokrčím rameny.

„Co ve škole?“ vyptává se dál, zatímco si ukládá písemky do tašky.

„Víš o tom, že tohle je ta nejdebilnější otázka na světě?“ ušklíbnu se na něj trochu otráveně.

„Jen mě to zajímá,“ usměje se jakoby pobaveně. Dál se ale dívá do své tašky. Postupně se začíná mračit.

„Co je?“

„Zapomněl jsem telefon ve svém kabinetě,“ zamračí se a chytne za kliku svého auta. „Skočím si pro něj. Počkáš tu na mě?“

„Půjdu s tebou,“ zvednu se taky. Chci vidět, jak to tam vypadá.

Vejdeme do menší a docela tmavé budovy, kde na chodbě běhá spousta děcek. Markus zamíří hlavní chodbou dozadu, kde vejde do malého kamrlíku. Na mojí škole teda měl daleko lepší kabinet. I školu.

„Líbí se ti tady?“ nedá mi to a musím se ho zeptat.

„Docela ano,“ přikývne, když si bere ze stolu svůj telefon, dává ho do tašky a znovu odchází ven.

„Mně to tu přijde hnusný,“ řeknu mu upřímně.

„Není to tak hrozné,“ pousměje se Markus, když jdeme nazpět.

„Pane Solisi?“ ozve se holčičí hlásek.

Otočíme se po něm a tam stojí malá blondýna a zubí se na Markuse. Protočím oči, protože její dychtivost a zájem jsou jasné i slepému. Co se takhle vyslíknout a nabídnout se mu rovnou, poradím jí v duchu ironicky.

„Ano?“ zeptá se jí Markus.

„Mohl byste mi vysvětlit tuto věc?“ natáhne k němu učebnici.

Na co máš hodiny, ty blbko?! On už má volno! Zkus se radši učit, protože předstíranou hloupostí fakt nekouzlíš!

„Vydržíš chvíli?“ zašeptá ke mně Markus a já přikývnu. Sice mě ta holka sere, ale konkurenci v ní nevidím. Ona se ztrapní sama.

Markus k ní přejde a začne jí něco vysvětlovat. Ona se tváří jako u vytržení a místo do knížky čumí na něj.

Poodejdu bokem a opřu se o stěnu. Proč tady nemají nějakou světlejší barvu? Ta tmavě modrá vypadá děsně. Navíc je to jako v rakvi, protože chodba nemá okna. Ten nízký strop taky není zrovna dobřej. Někdo by jim to měl říct.

„Time?“

Udiveně se otočím, když uslyším svoje jméno. Kousek ode mě stojí mladej kluk a trochu nejistě mě pozoruje.

„Hardy?“ zkusím si tipnout a kupodivu se trefím.

„Co tu děláš?“ přejde ke mně. Je o pár centů nížší, hubenější, ale vlasy má světlejší než já. To je docela dost výjimečný, protože já jsem dost světlej blondák.

„Neříkej, že tu studuješ,“ pokračuje dál.

„Ne, studuju na Starý,“ řeknu přezdívku naší školy, kterou zná každý. Říká se jí tak, protože je to nejstarší škola ve městě. A taky jsou tam nejstarší učitelé. Aspoň podle žáků. I Hardy se pobaveně usměje, když mu dojde, o které škole mluvím.

„A co děláš tady?“

„Jen jsem došel za...“ Kruci! Nemůžu říct, že jsme s Markusem spolu. Ve škole by se jim to asi nelíbilo. „...za máminým bývalým manželem. Učí u vás na škole.“

„Aha. Kterej z profesorů to je?“

„Solis,“ odpovím a oba se podívám směrem, kde jmenovaný stojí. Už se nebaví se studentkou, naopak dost bedlivě pozoruje moji konverzaci s Hardym. Nemusí mi ani nic říkat, abych věděl, že je zvědavěj a možná trochu žárlivej. Aspoň v jeho pohledu to je vidět. Snad si to nepřečte i někdo jinej.

„To je bývalý manžel tvojí matky?“ zeptá se udiveně Hardy.

„Jo,“ přikývnu. „Přišel jsem mu jen něco vyřídit.“

„Aha,“ přikývne. „A jak se jinak máš?“

„Dobrý. Co ty?“ oplatím mu otázku.

„Taky dobrý.“

Markus se odlepí od holky a vydá se směrem ke mně.

„Už budu muset jít“ řeknu Hardymu.

„Jasně. Čau.“

„Čus,“ mávnu mu a vydám se za Markusem.

Potichu projdeme školou a autem jedeme do jeho bytu. Cestu už znám pomalu nazpaměť. Je to v podstatě obchvat, kterej byl vybudovanej pro nákladní auta a kamiony. Vede kolem města, aby se

velký auta nepletly v centru. Zpátky budu muset jet autobusem. Už mi to začíná vadit a několikrát jsem přemýšlel, jestli bych si neměl pořídit nějakou ojetinu. Bylo by to rychlejší a nemusel bych hlídat jízdní řády. To týhle čtvrti to totiž jezdí jednou za dvacet minut, večer dokonce i po hodině. Je to hnus, a pokud mi bus ujede, musím říct Markusovi, aby mě odvezl. Tahle závislost a nesamostatnost mi docela dost vadí. Vždycky jsem byl zvyklej, že se starám sám o sebe.

V bytě shodím batoh a vyzuju boty.

„Odkud se znáš s Hardym?“

Jo, tuhle otázku jsem přesně čekal. Docela se divím, že se Markus ovládnul a nevybafl to na mně rovnou.

„Z jednoho klubu,“ odpovím popravdě.

„Aha.“ Napětí v jeho hlase mi dává jasně znát, že se mu to moc nelíbí. „Kdy to bylo?“

„Asi před rokem a půl,“ zapřemýšlím, když si jdu pro pití. Vezmu si sklenici z poličky a z ledničky si naliju džus. Sice po něm vždycky musím na záchod, ale vodu nechci a nic jinýho tu Markus nemá.

„Spali jste spolu?“

„Cože?“ otočím se po něm.

„Jestli jste spolu spali.“ Markus stojí u stolu a dívá se někam na podlahu.

Zatnu pěsti, abych potlačil vztek. Proč se na to kurva ptá? Napadlo by ho to, kdybych neměl za sebou ty věci? Přemýšlel by o tom, kdyby nevěděl, kolik jsem měl chlapů? Ne, zeptal se, protože to o mně ví. Nedokáže na to zapomenout a hodit to za hlavu. Doufal jsem, že mu to nebude vadit a nebude na to myslet.

Beze slova se otočím a jdu ke dveřím.

„Jayi?“ uslyším za sebou jeho hlas.

„Co chceš?“ zavrčím. „Seznam mých milenců? Popis jejich těl, co jsme spolu dělali, kolikrát jsem se při tom udělal?“

Když nic neřekne, nazuju si boty a chytnu za kliku.

„Nechod' ještě,“ zaprosí.

„Proč? Jo, aha,“ řeknu zahořkle, „ještě nebyl sex.“

Jeho ruka mě prudce chytí a otočí k němu tváří.

„Tohle neříkej!“ Ted' už se tváří maximálně nasraně. „Přestaň náš vztah shazovat tím, že pořád předstíráš, že je jen o sexu!“

„A ty přestaň předstírat, že ti nevadí, kolik jsem měl chlapů!“ zařvu na něj, odstrčím ho od sebe a vypadnu z jeho bytu.

„Jayi!“ uslyším za sebou jeho výkřik, ale seru na něj. Seběhnu dolů, nasednu na kolo a jedu domů.

Hned od začátku mi bylo jasné, že to nepředejchá! On, slušňák, a má za přítele bývalou kurvu a děvkaře. Bude v každém chlapovi, co pozdravím, vidět mého bývalýho. A v každém, kterej kolem mě projde, potencionálního milence. On mi prostě nikdy neuvěří.

V zadní kapse kalhot mi začne zvonit telefon, ale já se nezastavím. Víím, že je to on, ale nechci mu to vzít. Popravdě, nechci ho teď nějakou dobu vidět. Mám na něj takovej vztek! Pohádám se kvůli němu se svojí mámou, změním svůj styl života, chovám se jako podělanej vzorňas a jemu to pořád nestačí?! Pořád ve mně bude vidět to problémový děcko, jak mě sám nazval.

Dům přijedu totálně nasranej. Švihnu s kolem do trávy, zalezu do baráku i svého pokoje a náležitě třísknu dveřma. Je mi jedno, že je

máma doma. Stejně mě ignoruje. A kvůli komu?! Kvůli Markusovi! Tak rád bych za ní šel a řekl jí, že jsem na něj nasranej. Třeba by měla radost, že jsme se pohádali.

Další zvonění v mých kalhotách mě znovu vytočí. Tentokrát telefon zvednu.

„Nech mě bejt!“ zařvu do něj a zavěším. Když po pár minutách začne znovu zvonit, rovnou ho vypnu. Polib mi prdel, vzkážu mu v duchu. Zapomněl jsem ale na jeho vynalézavost a neústupnost.

„Co je?“ zeptá se mě o pět minut později ségra.

„Co by bylo?“ zavrčím na ni a dál ležím na posteli.

„Markus mi volal, ať jdu za tebou a řeknu ti, ať si zapneš telefon,“ padne vedle mě. „Co jste si zase udělali?“

„Nic!“

„Tak proč řveš?“

„Protože se mi chce!“ vyjedu i na ni. „Radši běž, jo? Tomu blbci napiš, že jsem v pořádku doma a ať mi dá pokoje!“

„Time–“

„Běž!“

„Fajn!“ vztekne se i ona, vstane z mojí postele a odejde.

Ráno si zapnul telefon a samozřejmě tam mám několik zmeškaných hovorů a smsek. Nepodívám se na ně, nechci se naštvat hned po ránu. Markus má ale jiný plány a telefon mi začne hned

zvonit. Raději odejdu do koupelny a pak do kuchyně pro jídlo. Mobil ale řve dál! Po pěti minutách mi vytečou nervy.

„Co chceš?!“ zařvu do sluchátka.

„Přijď ke mně!“ ozve se stejně naštvanej hlas.

„Ne!“

„Tak přijedu já k tobě a víš, jak to dopadne, že?!“

Kurva! Jo vím! Máma by zešílela! Naše docela křehký příměří by skončilo a možná by máma zavolala i policajty!

„Nechci jet k tobě,“ zavrčím. „Sejdeme se jinde.“

„Dobře,“ svolí po chvíli ticha. „Kde?“

„Za dvacet minut u skateparku.“

„Dobře.“

Zavěším, hodím na sebe oblečení a pěšky se vydám na místo. Ani mě nehne, jet tam na kole, který mi dal. Jsem tu dřív, tak si sednu na jednu lavičku u skate dráhy a vytáhnu si cigarety. Už dlouho jsem nekouřil. Markusovi se to nelíbilo, ale teď si potřebuju zapálit. A navíc je mi jedno, že se mu to nelíbí. Mně se taky nelíbí hodně věcí, který on dělá. Vdechnu do sebe kouř a s požitekem jej vyfouknu. Jo, uklidňuje to. Teda jen mě, protože na Markusovi, kterej zrovna přijel, je vidět, že ho to spíš nasralo. Tak ať! Přijde až k lavičce a sedne si vedle mě. Chvíli je naprosté ticho. Nikdo z nás nechce promluvit první. Jak se znám, tak já to ticho neprolomím. Jsem dost tvrdohlavej. Zvlášť když jsem nasranej.

„Nechci, abys utíkal pokaždé, když se pohádáme,“ začne a je na něm slyšet, jak se musí do klidu nutit. „Navíc jsi mi pak nebral ani telefon.“

„Protože jsem s tebou nechtěl mluvit,“ odseknu. „Přestaň otravovat C.C. a posílat ji jako posla.“

„A jak jsem tě měl asi přinutit, abys se mnou mluvil?“ otočí se na mě. V očích je vidět, že je doopravdy rozzlobenej.

„Nijak! Když s tebou nechci mluvit, tak mě ségra, nebo kdokoli, nepřinutí!“ To už mu snad musí bejt jasný, ne?! Zná mě už dost dobře! Potřebuju klid, abych se uklidnil. Jinak bych vybuchnul a někomu dost ublížil.

„Jayi,“ nadechne se, „přece sám dobře víš, že spolu nejsme jen kvůli sexu, že?“

Znovu potáhnu, abych nemusel odpovědět. Vydechnu kroužek dýmu. Nedělám to z frajerství. Uklidňujeme mě, když se mám na co zaměřit. Odvede mě to od mých myšlenek.

„Jayi?“

„Co?“

„Odpověz.“

Sice nerad, ale musím odpovědět pravdu. „Jo, vím.“

„Tak proč to říkáš?“ podívá se mi do očí. „Proč se pořád snažíš tenhle vztah nějak pošpinit nebo shodit?“

Cigaretu típnu o lavičku a nedopalek hodím na zem.

„A proč se u každýho chlapa ptáš, jestli jsem s ním chrápal?“ otočím se na něj prudce. „Proč jsi říkal, že ti moje minulost nevadí, a přitom mi ji pořád předhazuješ?“

„Nepředhazuji,“ zavrtí hlavou.

„Jasně,“ ušklíbnu se a zvednu se z lavičky.

„Kam jdeš?“ chytne mě za ruku.

„Dom. Na tvý kecy nejsem zvědavěj,“ zkusím mu svoji ruku vytrhnout, ale nepustí mě. Naopak mě stiskne ještě pevněji.

„Sedni si, prosím.“

Chvilí se mi dívám do očí, než přikývnu a sednu si nazpět. Ruku mu ale vytrhnu. Nechci, aby mě držel.

„Jayi, já...“ zadrhne se. „To, co jsem řekl, já... Není to tak, že bych ti chtěl předhazovat tvoji minulost,“ podívá se na mě vážně. „Toho, co jsi dělal, se to netýká. Opravdu ne. Jde jen o to... Už jsem ti říkal, že jsem hodně žárlivý a pokud jde o tebe, tak se nedokážu moc dobře ovládat,“ zašeptá. „Neřekl jsem to... I kdybys měl za život jen jednoho partnera, tak bych se takto choval. Ptal bych se na něj, chtěl bych, abys mi o něm všechno řekl, a abys... Abys mi řekl, že nikdo přede mnou pro tebe nic neznamenal. Že to já jsem ten jediný. Že já jsem pro tebe udělal nejvíce, že se mnou jsi nejšťastnější.“

„Proto se ptáš u každýho chlapa, co kolem mě projde, jestli jsme spolu něco měli?!“ zamračím se. „Víš, jak je to hnusný?!“

„Vím, ale... Omlouvám se, že se nedokážu lépe ovládat.“

„Omlouváš se?! A co takhle to nedělat?!“

„Zkusím to,“ přikývne. „Jen mi slib, že ode mě nebudeš utíkat.“

„Neslíbím,“ zavrtím hlavou.

„Jayi.“

„Ne!“ vzteknu se. „Když mě nasereš, tak odejdu. Nebo snad chceš, abych tam zůstal a pohádali jsme se jako psi?!“

„To ne, ale nechci, abys ode mě tak odcházel. Měl bys zůstat a měli bysme si všechno vyříkat.“

„Nechci.“ Mám svůj způsob a vyhovuje mu. On je moc klidnej a nedokáže pořádně vybuchnout. Kdyby byl stejnej jako já, tak by mě chápal. Věděl by, že se musím uklidnit.

Markus si povzdechne a sepne si ruce. „Co chceš, abych udělal?“ zeptá se hodně tiše.

„Řekni mi pravdu.“

„O čem?“

„Vadí ti, čím jsem si vydělával?“ zeptám se napřímo. „Když jsme spolu, tak myslíš na všechny ty chlapi, se kterýma jsem spal? Vážně vidíš v každým člověku mého bývalýho?“

„Pravdu?“ polkne.

„Jo.“

„Nevadí mi, čím sis vydělával, protože vím, proč jsi to dělal,“ začne. „Ale občas myslím na to... S kým jsi byl v minulosti. Kdo byli ti muži a co jste dělali. A také... občas, když tě s někým vidím, tak mě napadne, jestli to není jeden z nich.“

Otočím hlavu bokem, aby mi neviděl do tváře. Věděl jsem, že na to nedokáže zapomenout. Proč jsem mu to já kretén vyprávěl? Měl jsem si tyhle věci nechat pro sebe a vysrat se na tu blbou upřímnost.

„Nechci, aby sis myslel, že mě to nějak znechucuje nebo tě to v mých očích shazuje, ale... Jde spíš o to, že prostě žárlím a chci ti je dostat z hlavy i ze vzpomínek,“ přizná. „Chtěl bych, abys mi o nich řekl všechno, abych je mohl... překonat a udělat pro tebe víc.“

„Chodím s tebou. To ti nestačí?!“ Co mám ještě víc udělat?

„Stačí! Jsem šťastný, že jsem tvůj první přítel a ten, koho miluješ!“ otočí se na mě prudce a znovu mě chytne za ruku. „Tohle je můj problém, ne tvůj. Myslím tu žárlivost.“

„Že to není můj problém?!“ vydechnu nevěřicně. „Vždyť mě s tím otravuješ, předhazuješ mi to a obviňuješ mě!“

„Už přestanu! Slibuji!“

„Ale myslet si to budeš stejně!“ Co na tom, že to nebude říkat, když to bude mít pořád v tý své hlavě?

„Odnaučím se to.“

„To určitě,“ vysmeknu se mu. Přece jen jsme na ulici a nechci, aby nás někdo viděl, jak se spolu držíme.

„Když si něco usmyslím, tak to dokážu!“ řekne pevně. „Navíc si myslím, že čím dále spolu budeme, tak to bude lepší.“

„A nebylo by nejlepší to odpískat?“

„Jak to myslíš?“ nechápe mně.

„Prostě se rozejít,“ vysvětlím, i když je mi při té větě hrozně. Ale je to řešení, díky kterému bude klid od toho všeho.

„Jayi!“ vykřikne. „Nemůžeme se přece po jedné hádce rozejít! Vztah se musí budovat a ne ho hned vzdát!“

„Když to ale nefunguje hned od začátku...“

„Funguje! Jen prostě máme první problém, ale není to nic neřešitelného. Každý pár se musí hned od začátku s něčím vyrovnávat a dělat kompromisy,“ naléhá.

„Kompromisy neděláme, jen na sebe řveme,“ zavrtím hlavou rezignovaně.

„Jayi, ani nemysli na to, že se rozejdeme! Dalo nám hodně velkou práci se dát dohromady a překonat překážky. Já nechci, ne, já nepřipustím, aby se to rozpadlo!“ Markus je znovu vzteklej. „Jsem šťastný, že jsme spolu! Ty ne?“

„Momentálně moc ne,“ řeknu popravdě.

„A když se nehádáme?“ zeptá se napjatě.

„Tak jo,“ přikývnu.

Markusovi se viditelně uleví a poprvé za dnešek se pousměje.

„Takže se domluvíme, že to budeme dál řešit a zkoušet, ano?“ kývne. „Já se pokusím tolik nežárlit a ty nebudeš utíkat, ano?“

„Nech mě se zeptat na jednu věc, jo?“ Chci v tom mít jasno.

„Povídej.“

„Kdyby ses s nějakým mým bývalým potkal, co bys dělal?“

„To nevím,“ řekne zaraženě.

„Franka si zmlátil, Cristianovi jsi vyhrožoval. Budeš se takhle chovat i k ostatním?“ zeptám se ho narovinu.

„Asi ne,“ zavrtí hlavou. „Ti dva byli výjimka.“

„Jak to?“

„Byli to tvoji klienti, kteří tě využívali,“ vysvětlí. „Frank tě navíc fyzicky týral a ubližoval ti. Proto dostal.“

„A ostatní?“

„Ty ti snad neubližovali, ne?“ podívá se na mě pátravě.

„Ne.“

„To je dobře.“

„A kdyby, říkám kdyby, byl jedním z mých bývalých Hardy? Co bys udělal?“ založím si ruce na hrudníku. Chci vědět, co by provedl, kdyby se dozvěděl pravdu, že jsme s Hardym spolu spali.

„Nevím,“ zatváří se nejistě.

„Vyhrožoval bys mu? Dělal bys mu ve škole zle?“

„Ne, snažil bych se k němu chovat jako ke každému jinému studentovi,“ odpoví mi a zní to pravdivě. „Věříš mi?“

„Nejsem si jistej,“ pokrčím rameny. „Seš docela vzteklej, když jde o tyhle věci.“

„To vím a znovu se omlouvám. Od teď se budu ovládat.“

Rozhlídnu se kolem. Docela se divím, že tu nejsou žádný děcka. Ale asi je na ně moc brzo a taky už není tolik teplo. I mně je trochu zima. Nevzal jsem si moc teplou bundu, jen mikinu. Markus je jako vždy vybavenej líp. Má na sobě bundu a pod tím i svetr.

„Pojedeš dnes ke mně?“

„Ne. Už jsem domluvenej s Olim,“ zavrtím hlavou. „Je na mě pořád hrozně naštvanej kvůli těm mým narozeninám. Dost dlouho jsme spolu nikdy nebyli, tak to chci urovnat,“ vysvětlím Markusovi.

„Půjdete do nějakého klubu?“ Na hlase, je slyšet, že se mu to moc nelíbí, ale snaží se to potlačit.

„Asi jo,“ přikývnu. „Zajdeme se někam napít, pokecat a tak.“

„Rozumím. Pokud bys chtěl, abych tě někde vyzvedl, tak mi klidně zavolej,“ navrhne trochu opatrně. Asi mě nechce znovu rozzuřit.

I když vím, že by byl šťastnej, kdybych ho pozval, nebo kdybych dokonce nikam nešel, neřeknu ani jedno. Dneska mu prostě

neustoupím, nebudu s ním u něj doma, nebudu se chovat tak, jak by on chtěl. Aspoň jednou za pár týdnů si chci vyrazit a všechno ze sebe dostat.

„Pojedu busem, klidně můžeš spát.“

Markus se nadechne, aby zaprotestoval, ale hned pusu zavře. Jo, došlo mu, že by to nedopadlo dobře.

„Už půjdu domů,“ zvednu se. „Pak se stavím, jo?“

„Dobře. Ahoj.“

Jsme na veřejnosti, takže si jen mávneme a každej jdeme svým. Myslím, že já nejsem jedinej, kdo se cejtí divně.

VYJASŇOVÁNÍ – TIMOTHY

Přejdu k němu a zezadu ho obejmu. Jeho záda jsou pevný a velký. Líbí se mi, jak pod látkou cítím jeho svaly. Svoji tvář zabořím do látky. Je teplá od jeho kůže.

„Co se děje?“ zeptá se mně Markus udiveně.

„Nic,“ zavrtím hlavou. Jen jsem prostě rád, že se krotí a není mezi náma další napjetí nebo hádky.

„Jayi?“ zní docela nejistě.

Pustím ho a jdu si sednout ke stolu. Mám hlad a chci se nejdřív najíst, než se na něj vrhnu.

„Vážně se nic nestalo?“ zeptá se, když mi podává talíř s masem a bramborami. Vařil to asi včera a dnes to jen ohřál. Jsem ale rád za každý dobrý a teplý jídlo. Teda pokud nechutná jako nějaký humus.

„Ne,“ ujistím ho a pustím se do jídla. „Je to dobrý,“ pochválím mu jeho výtvor. Vařit fakt umí dobře.

„Děkuji. Po jídle bych si s tebou chtělo něčem promluvit.“

Úsměv mi spadne dolů. Takže jsem ho přece jen přechválil a on se bude vztekat nebo vyzvídat.

„O čem?“ odložím příbor, abych ho po něm náhodou nehodil. Když se naštvu, tak se moc neovládám. Jo, jsem dost vztekloun.

„Nejdříve se najež,“ pobídne mě.

„Ne, řekni mi to!“

„Chtěl jsem se s tebou domluvit, že bychom minimálně jednou do týdne někam vyrazili,“ podívá se na mě.

„Cože?“ Teď ho vůbec nechápu.

„Říkal jsem si, že bychom měli podnikat i nějaké věci venku. Prostě mimo náš byt.“

„Proč?“

„Protože o tom vztah je,“ poučí mně. „Neměli bychom být jen zavření doma, ale měli bychom chodit i na jídlo ven. Nebo třeba do kina, na výstavy, do obchodů a tak.“

Pozoruju ho se zamračeným výrazem, než mi to docvakne. On se mi snaží dokázat, že mně nebere jen na sex, ale jako plnohodnotného partnera. To je fakt můj blbeček. Všechno, co ve vzteku řeknu, vezme hrozně vážně. Copak jemu nikdy nic neujelo? Nikdy neřekl nic, co nemyslel vážně? Já to dělám v jednom kuse.

„Nemůžeme moc ven,“ zavrtím hlavou a znovu chytnu příbor. „Někdo by nás mohl vidět a byl by z toho průser.“

„Nemyslím si, že by se stalo něco hrozného, kdybychom někam šli,“ zavrtí hlavou. „Nikdo o nás neví a nikoho by to nenapadlo. Byli bychom prostě dva známí, kteří si zašli někam ven.“

„Známí?“ zvednu na něj obočí.

„Pro ostatní,“ vysvětlí mi, zvedne se od stolu a odnese svůj talíř do umyvadla, kde jej umyje. Nemá tady myčku, tak všechno myje v ruce. Na to bych se mohl vykašlat. Koupil bych papírový nebo plastový nádobí a kašlal na to.

„Možná později,“ pokrčím rameny a odnesu svůj talíř na pult. Když chci ale odejít, Markus mě chytne za ruku.

„Co je?“ Chce si to rozdat u pultu? Nejsem proti. Proč se ale tváří tak vážně? Většinou se před sexem tváří jinak.

„Umyj po sobě ten talíř,“ ukáže na něj.

„Cože?“ spadne mi úsměv.

„Ten talíř.“

„Odkdy po sobě hosti umývají nádobí?“ zamračím se na něj.

„Ty nejsi host,“ zavrtí hlavou. „Tohle je i tvůj domov a měl by sis po sobě aspoň trochu uklízet.“

„Děláš si ze mě prdel, že jo?“ Nehodlám tu poklízet! Vždyť já nepoklízím ani u sebe doma! Jo, jsem rozmazlenej, ale je mi to jedno. Ted' už je pozdě, abych se změnil.

„Ne,“ vzdychne v reakci na moje sprostý slovo. „Máš odsud klíč, můžeš sem přijít kdykoli, můžeš tu bydlet, bydlí tu tvůj partner, takže tady nejsi hostem,“ řekne mi vážně. „Já nejsem tvoje matka a ani služka, takže po tobě nebudu vše poklízet.“

Pár sekund se poměřujeme pohledy, než ten debilní talíř vezmu a umyju ho. Sice mě stojí spoustu přemáhání, abych neřval a něco po něm nehodil. Rychle to přejeďu houbičkou plnou umývacího přípravku, omyju talíř pod tekoucí vodou a dám ho na odkapávač.

„Spokojenej?“ otočím se na Markuse.

„Ano,“ přikývne. „Co budeš chtít k Vánocům?“

„Vánocům?“ zarazí mně změna tématu.

„Už brzy budou. Máš nějaké přání?“ podívá se na mě.

„Ani ne,“ zavrtím hlavou. „A ty?“

„Ne, jen bych je chtěl trávit s tebou,“ přizná. „Vím, že to nejde,“ řekne rychle, když vidí, že se nadechuju. „Je mi jasné, že budeš s mamkou.“

„Hm.“ Jsem rád, že mě nenutí, abych si vybral jeho a byl na svátky s ním. Neudělal bych to. Nechci to s mámou ještě víc posrat. Jo už to asi víc nejde, ale nechci riskovat. Navíc si neumím představit Vánoce nikde jinde. Asi je to blbý, že chci být s mámou a ne s Markusem.

Přejdu k jídelnímu stolu a sednu si na židli. Markus přejde k druhé židli a opře se o opěradlo.

„Bude u vás i C.C. a Mark James?“

„Nevím. Dřív bývali u nich doma, ale od té doby, co se jejich rodiče rozvádějí, tam moc času netráví,“ pokrčím rameny.

„Rozumím. Mluvils poslední dobou s Markem Jamesem?“

„Píšem si. Proč?“

„Jestli neměl nějaké další výhrady. Víš, k našemu vztahu,“ dodá.

„Ne, o tom nepsal.“ Jo, teď trochu kecám. Tohle je ale moje věc. Nechci, aby se k sobě ti dva dostali.

„To je dobře,“ pousměje se. „Kdyby něco, tak mi dej vědět. Byl bych raději, kdyby to řešil se mnou a ne s tebou.“

Zavrtím hlavou.

„Kdyby tě napadl nějaký dárek, co by se ti líbil, tak mi napiš,“ vrátí se k původnímu tématu.

„Jo. A co ty?“

„Nic nepotřebuji. Navíc nemáš stálý příjem, tak neutrácej.“

„Jo, ale mám nějaký úspory,“ připomenu mu.

„Ty si nech.“

„Jako, že ti nemám kupovat žádný dárek?“ Proč? Neměli bysme si dávat dárky? On přece prožívá tyhle ‚vztahový‘ věci. Bylo by blbý,

kdybych mu nic nedal. Podle mě by ho to i mrzelo, i když říká něco jinýho. Určitě ode mě chce dostat nějaký dárek.

„Ne, nemusíš,“ usměje se.

Pokrčím rameny. Podle mě kecá. Nechci mu říkat, že už jsem nad jeho dárkem přemýšlel, a že už jsem mu něco koupil. Ještě bych chtěl pořídit něco dalšího, ale to nevím co.

„Stavím se asi dvacátého pátého.“

„Dobře. Dvacátého čtvrtého budu u rodičů,“ přikývne klidně a posadí se naproti mně.

„Tys jim o tomhle řekl?“ zeptám se ho, i když přemýšlím, jestli se dneska dostaneme k sexu. Jsem docela nadřžený. Neměl jsem sex docela dlouho. Dřív jsem byl zvyklý ho mít klidně i denně. Pokud ne, tak jsem dělal se dřevem, tak jsem sex tolik nepotřeboval. V současnosti ale se dřevem moc nedělám, takže to napětí je ve mně.

„Víš, že jsem se rozvedl, ale o vztahu s tebou neví,“ zavrtí hlavou. „Chci jim to říci osobně. Po telefonu se to nehodí.“

„A to jim chceš říct na Vánoce?“

„Ano.“

„To je blbý,“ zašklebím se. To jako přijede, řekne jim hezký svátky a chodím se svým nevlastním synem? Bezva, jsem docela rád, že u toho nebudu. „Takhle jim zkazíš svátky,“ podotknu ještě.

„To vím, ale nechci jim to tajit,“ odpoví mi vážně. „Už jednou jsem ti řekl, že se za náš vztah nestydím. Proto nevidím důvod jej tajit. A už vůbec ne před svojí rodinou.“

„Myslíš, že to vezmou v klidu?“

Sedíme naproti sobě, takže na něj nedostanu. To se mi nelíbí, chci s ním dneska spát. Proto vstanu, přesunu se k matraci, na kterou si sednu a opřu se o zeď.

„Ne, nevezmou,“ přisedne si vedle mě. „Ale snad si vyslechnou a pochopí vše, co jim chci říci.“

„Říkal jsi, že jsou učitelé,“ vzpomenu si. Bokem se podívám na jeho rozkrok. Ne, on vzrušený není. Já jo, ale on to nevidí. „A podle tvý výchovy jsou asi trochu, já nevím, suchaři.“

„Já jsem suchar?“ podívá se na mně trochu dotčeně.

„Byls větší, ale zapracoval jsem na tobě,“ ušklíbnu se na něj. Kdy už přestaneme mluvit? Jo, mluvím s ním rád, ale vzhledem k svý současný situaci teď chci něco jinýho. A je mi jedno, jestli budu pasiv nebo aktiv.

Markus pobaveně zavrtí hlavou, než se vrátí k původnímu tématu. „Jsou trochu vážnější, ale jsou to moji rodiče a mají mě rádi. Proto si myslím, že to nakonec zvládnou.“

„Má máma to nepřekousla do teď,“ upozorním ho tiše a myšlenky na sex mě opustí.

„To bylo něco jiného,“ zavrtí rychle hlavou. „Jednalo se o tebe, jejího syna.“

„Ne, šlo o stejnou věc. Prostě se jedná o nevěru v rodině.“ Jeho hlas trochu zakolísá a on si musí odkašlat. „Chci se tě zeptat na něco jiného,“ podívá se na mně.

„Na co?“

„Pořád se na mě zlobíš kvůli těm řečem a mému žárlení?“ prokřupne si kloubama u prstů. Asi je trochu nervní.

Pokrčím rameny. Nechce se mi to znovu rozebírat. Zbytečně se zase poráíme. Je to pořád dokola a naprosto na nic. Ani jeden z nás neustoupí, na to jsme oba moc tvrdohlaví.

„Jayi?“

„Proč to zase vytahuješ?“ zamračím se na něj. „To se zase chceš pohádat nebo co?“

„Ne, to ne. Jsem moc rád, že jsme zase v klidu, ale...“, zadrhne se a uteče svým pohledem bokem. „Jen chci, aby se to neopakovalo, aby ten klid nebyl jen předstíraný.“

„To snad záleží na tobě, ne?“ hodím po něm naštvaný oko.

„Ano, já vím,“ přikývne. „Už se na mě tedy nezlobíš?“

Podívám se na něj. Vypadá, že mu na tom hodně záleží a chce, aby to bylo v pohodě. To já taky, i když mě těma svýma kecama hrozně vytočil. Až tak, že jsem se na to všechno chtěl vysrat. Nechci být s někým, kdo pořád myslí na moje bývalý, na to, že jsem šukal s hodně lidma, a s některýma i za prachy. Chci, aby se na to všechno vykašlal a bral mě jako normálního kluka. Ale zase na druhou stranu trochu chápu, že se mu to honí hlavou. Není to zrovna něco běžnýho.

„Když mi to budeš pořád připomínat, tak naštvanej budu,“ odpovím mu konečně. „Chci, abys to nedělal. Taky ti moc nevěřím, že na to už nebudeš myslet. Jo, podle mě se ovládneš a nebudeš mi to říkat, když víš, že mě to naštve. Ale myslím, že to v tvý hlavě bude pořád.“

„Ty nikdy nepřemýšlíš nade mnou a tvojí mámou?“

„Ne, protože je to nechutný,“ zašklebím se. „A taky hnusný, tak jsem to potlačil.“ To mi jde dobře. Jsem prostě zvyklej nepříjemný

věci potlačovat. Jo, nějaký psycholog my asi namítnul, že se mi to vymstí, že musím tyhle věci zpracovat a dostat ze sebe ven, jinak mě to později bude trápit a pronásledovat, a bla bla bla. Můj styl je ale vše ignorovat a žít jako bych neměl žádný starosti.

„Vidíš, jak to taky nakonec zvládnou,“ vrátím mě zpět do přítomnosti Markus.

„To je trochu jiný, ne? Pro tebe je moje minulost dost silnej šálek čaje, ne?“

„To ano, ale i tak to zvládnou. Prostě musím brát náš vztah jako naprosto nový začátek. Pokusím se přestat myslet na to, co bylo dřív. Nezнали jsme se, nechodili jsme spolu a tak to musím brát.“

„Chci tě vidět,“ povzdechnu si.

„Uvidíš, neboj.“

„Řekni mi jednu věc,“ podívám se mu do očí. „Proč žárlíš na všechny chlapi, ale na ženský ses nikdy nezeptal?“

Markus zatěká očima a zatváří se divně.

„Co?“ zeptám se. „Vždyť já spal i s holkama a taky jsem jich měl víc, než ty.“ Asi jsem sebevrah, že mu to připomínám, ale fakt mě to zajímá.

„To ano, ale... Je to více důvodů a je to složitější na vysvětlení,“ ošije se.

„Zkus to.“

„Jde o to, že...,“ znovu se odmlčí, vstane z matrace, vezme si ze stolu svůj pití a vrátí se ke mně. „Za první, vím, že jsi homosexuál, takže ženy pro tebe nejsou přitažlivé. Dělal jsi to, abys odvrátil podezření, že jsi gay.“ Napije se a s pohledem do země pokračuje. „Za druhé,

ženy u tebe vždy byly jen jednorázové záležitosti. Nikdy tam nebyl delší vztah, žádné ubližování ani peníze. A za třetí, ženy jsou vždy... Ženy nepronikaly do tebe,“ zružoví a jeho hlas je tišší. „Přijde mi, že to... Ten průnik do tebe mi přijde daleko víc intimnější. Víš, jako bys mi dával něco důležitého. Důvěřuješ mi, když mi dovolíš... když jsi pasiv a já aktiv. Nevím přesně, jak to popsat,“ hodí po mně rychlým pohledem, „ale přijde mi to daleko osobnější než klasický styk. U žen je to tak nějak přirozené. Je jasné, kdo bude pronikat do koho. Ale u mužů je to o určitém podrobení, o vzdání se vedoucí pozice, a o důvěře. Nelíbí se mi ta představa, že jsi toto dal i někomu jinému. Že jsi do sebe pustil jiného muže a vystavil mu svoji zranitelnost,“ dokončí celej rudej.

Tak tohle jsem fakt nečekal! Já nad tím nikdy tak nepřemýšlel. Sex bylo něco, co jsem prostě dělal, nekecal jsem o něm.

„Seš si jistej, že nejseš baba?“ zeptám se ho po chvíli zaraženého ticha.

„Cože?“ zvedne udiveně hlavu i hlas.

„No, že to tak rozebíráš,“ pokrčím rameny a Markus se usměje.

„Ty sám dobře víš, že nejsem žena.“

Zavrtím hlavou. Jasně, že to vím. Jeho tělo mám prolezlý a prozkoumaný celý od hlavy až k patě.

„Vím, že bych to neměl říkat,“ ozve se tiše Markus. „Ale stejně to říci musím.“

„Co?“ Asi se mi to nebude líbit.

„Myslím, že jsi na mě stále rozzlobený, protože od té hádky jsme spolu nic neměli. Ani jsi mě nepolíbil.“ Znovu se dívá někam po pokoji.

„To samý u tebe. Taký jsi nic nezkusil,“ upozorním ho, ale nehodlám mu říct, že jsem se to na něj zrovna chtěl zkusit. Jo, sere mě se svýma záchvatama, ale pořád mám na něj chuť.

„Myslel jsem, že jsi našťavaný, a když tě políbím, tak mě odstrčíš,“ řekne udiveně. „Nebo že řekneš, že je to jen o sexu.“

„Jsem byl jen nasraněj, tak jsem kecal kraviny,“ povzdechnu si. „Nemůžeš brát vážně všechno, co řeknu v hádce. Prostě nekontroluju pusu a vylezou samý hnusy.“

„Rozčilení lidé říkají často pravdu.“

„Nebo sračky, kterýma chtějí někomu ublížit.“

Markus přikývne a přisune se ke mně blíž. Odloží skleničku a otočí se ke mně obličejem. Mám co dělat, abych se nezačal smát. Vypadá totiž hrozně vtipně. Ale ovládnou se. Když se spolu milujeme, tak mě ovládnutí opustí a já s výkřikem ze sebe dostanu i to hnusný napětí.

VÁNOCE – TIMOTHY

„Mami?“ oslovím ji doma, když sedí u jídelního stolu. „Mám letos koupit stromek zase já, nebo ho koupíš ty?“

Máma dál jí a mě si nevšímá.

„Pan Roberts už je má v prodeji.“

Zase nic. Občas mě napadne, že bych měl začít rvát nebo rozbíjet věci, aby nějak zareagovala. Ale asi by to k ničemu nebylo.

„Tak já se najím a zajedu tam. Potřeboval bych ale tvoje auto, protože autobus tam nejezdí a v ruce to neutáhnou.“ Je to docela daleko.

Když ani na tohle nezareaguje, tak si nandám jídlo a sednu si s ním ke stolu. Máma rychle dojí a odejde. Zatnu zuby, abych se nerozeřval. Tentokrát by ale asi bylo i se slzama. Místo toho se najím a jdu do chodby. Tam jsou na botníku položené klíče od auta a peníze.

„Mami, tak já jedu, jo?“ nakouknu do obyváku. „Chceš radši smrk, jedli nebo borovici?“

Nic, dál se dívá na televizi.

„Tak já něco přivezu,“ povzdechnu si, zavřu dveře a odejdu z domu.

„Dobrý den, pane Robertsi,“ pozdravím v obchodě se dřevem. Pokud se nedostanu na školu, tak tu po maturě začnu pracovat. Pan Roberts mi to nabídnul, protože ví, že dřevu rozumím a nic tu neprovedu.

„Nazdar, Time,“ kývne mi. „Co sháníš dnes?“ vyjde mi vstříc od pultu. „Máme nádherný jilm a kaštan.“

„Mrknu pak na něj, ale dneska jedu pro vánoční stromek.“

„Tak to pojď ven,“ pobídne mě a vyjdeme z prodejny ven na velký dvůr, kde jsou stromky vyskládané v řadě. „Jaký by se to líbil?“

„Asi jedle,“ usoudím. „Nemáte ji náhodou v kontejneru?“

„Jasně. Chceš ji pak zasadit na zahradě?“

„Jo, napadlo mě to. Nejsem si ale moc jistej, že se uchytí,“ prohlídnu si malej stromek ve velkém květináči.

„To ti nikdo nezaručí.“

„Jo, to vím,“ přikývnu. „Nemáte nějaký větší?“ Všechny jsou docela malý, tak po můj hrudník.

„Vzadu by nějaká měl být,“ projde až dozadu k plotu. „Pojď se mrknout.“

Proderu se zástupem stromků až k panu Robertsovi.

„Ten vypadá dobře,“ usoudím, když obhlídnu větší jedli. Měří asi jako já a vypadá zdravě a docela rovně.

„U větších stromů je ale větší riziko, že se neuchytí,“ dostanu varování.

„Stejně to zkusím,“ rozhodnu se.

Společně stromek dotáhneme k autu a dáme ho do kufru. Musím sklopit zadní sedadla a položit ho přes ně až dopředu k místu řidiče.

Pak zajdu do prodejny a zaplatím za něj. Byl o trochu dražší než uřízlý, ale to mi je jedno. Chci mít živý stromek s možností ho zasadit. A uřízlej strom je v podstatě mrtvej, jen pomalu umírá ve vašem obývacím pokoji. O umělcích ani nemluvím, to je hnus největší!

„Chceš se teď mrknout na ten kaštan a jilm?“

„Jo, ale brát ho určitě nebudu.“

„To nevadí.“

Projdeme skladem až k místu, kde je má pan Roberts vyskládaný.

„Vypadá fakt dobře,“ usměju se.

Pan Roberts spokojeně pokýve hlavou. „Sehnal jsem si na tenhle typ nového dodavatele a má vážně hezké zboží. Ten minulý mi pořád dovážel špatně připravené dřevo se spoustou suků a vad.“

„Budete od něj brát i jiné druhy?“

„Nevím, nemá jich moc,“ pokrčí rameny, když mě vyprovází.

Cestou domů přemýšlím o tom, že i kdybych se na tu školu nedostal, tak bych dělal práci, která mě baví. Už párkrát mě napadlo, že by bylo lepší se tam nedostat. Nemusel bych platit školný. Nemusel bych odjíždět daleko a byl bych tu dál s mámou, takže by byla větší šance, že se usmíříme. A Markus by zase nemusel měnit školu. Protože chce jít samozřejmě se mnou.

Vytáhnu těžkej stromek ven z auta a dám ho zatím do kůlny. Do domu ho dám až na Vánoce. Kdybych ho tam dal hned, tak by tím teplem hned opadal. Musí si zvyknout a v kůlně je na to ideální teplota. Něco mezi domem a venkem.

„Koupil jsem jedli v květináči,“ řeknu mámě. „Na jaře ji zkusím vysadit. Zatím je v kůlně. Klíče jsem ti vrátil na věšák a zbytek peněz je na botníku.“

Máma dál sleduje televizi, kde běží zprávy.

„Zítra ti vysaju auto, protože tam je trochu jehličí,“ dodám ještě zbytečně, než odejdu do svého pokoje. Tam si hodím mobil na nabíječku a jdu se osprchovat. Pak se zavřu v pokoji, a když je máma v koupelně, zavolám Markusovi.

„Ahoj.“

„Čau. Potřebovals něco? Měl jsem od tebe zmeškanej hovor.“

„Jen jsem tě chtěl slyšet,“ usměje se mi do ucha. „Jak ses dnes měl?“

„Šlo to,“ zhodnotím to. Nechci mu povídat o mámině ignoraci.

„Byl jsem kupovat stromek.“

„Škoda, že jsem to nevěděl. Šel bych s tebou.“

„Já umím vybrat stromek,“ zavrtím dotčeně hlavou.

„Tak jsem to nemyslel,“ směje se dál. „Jen bych si koupil i k nám domů.“

K nám? Při tom slově se mi vždycky chce protočit panenky. Zní to tak divně. Copak jsme staří manželé nebo co? Navíc je to jeho byt, já tam jen občas přijedu. Nemám tam ale pocit, že by to byl můj domov. Ten mám pořád tady.

„Kdy odjíždíš za vašima?“ zeptám se raději na něco jiného.

„Den před Vánocemi,“ odpoví mi. „Co doma?“

„Nic novýho. Ale ve škole se Oli zase zmrzačil,“ vzpomenu si.

„Myslím, že bys mi měl spíše hlásit, když si neublízí,“ rozesměje se nahlas. „Ušetříš si tak víc času.“